

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 16 lipca 1936 r.
sygn. akt 3 K 1009/36**

- 1) Sąd może wymierzyć karę przewyższającą połowę ustawowego wymiaru, mimo istnienia jedynie okoliczności łagodzących winę oskarżonego i braku okoliczności obciążających.**
- 2) Kontroli kasacyjnej nie podlega słuszność należycie uzasadnionego przez sąd wymiaru kary, chyba, że przekroczy on ustawową granicę.**

Sąd Najwyższy w składzie:

przewodniczący: sędzia Sądu Najwyższego K. Berezowski,
sędziowie Sądu Najwyższego: St. Wyrobek (sprawozdawca),
S. Walfisz,

przy udziale prokuratora Sądu Najwyższego J. Brandta,
jako protokolanta aplikanta Sądowego J. Karpa,
na rozprawie kasacyjnej w sprawie Mojżesza Szulmana,
oskarżonego z art. 225, 189 k.k.¹

po rozpoznaniu kasacji oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, sygn. akt III K 327/36) z dnia 30 maja 1936 r.

kasację oskarżonego oddala, a od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego i od opłaty sądowej w Sadzie Najwyższym go zwalnia.

Uzasadnienie

Kasacja zarzuca obrazę art. 54 k.k. przez brak należytego uzasadnienia wymiaru kary, jak również przez przekroczenie jej ustawowego średniego wymiaru pomimo uznania, że zachodzą okoliczności łagodzące winę oskarżonego i brak okoliczności obciążających.

Uznanie przez Sąd istnienia samych tylko okoliczności łagodzących winę oskarżonego i braku okoliczności obciążających nie pozbawiło sądu prawa wymierzenia kary w rozmiarze przewyższającym średni ustawowy w nieznaczny zresztą tylko sposób, żadnego bowiem zakazu w tym względzie ustawa, a w szczególności art. 54 k.k. nie zawiera. Sam wymiar kary został przez Sąd uzasadniony z art. 379 § 2 k.p.k.², zawiera bowiem wyrok przytoczenie okoliczności, które miał Sąd na względzie przy wymiarze kary, przy czym okoliczności te, jako odnoszące się do

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. – Kodeks karny, Dz.U. 1932 nr 60 poz. 571.

² Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. Kodeks postępowania karnego, Dz.U. 1928 nr 33 poz. 313.

dotychczasowego życia oskarżonego i pobudek działania przy dokonaniu przypisanego mu przestępstwa, należą do rzędu wymienionych w art. 54 k.k. Słuszność należycie uzasadnionego przez Sąd wymiaru kary nie ulega sprawdzeniu instancji kasacyjnej, wymiar ten bowiem w granicach ustawowych zależy od uznania sądu wyrokującego.

Z tych zasad kasacja jako nieuzasadniona, ulega oddaleniu na mocy art. 529 k.p.k. Orzeczenie o kosztach postępowania i o opłacie sądowej jest uzasadnione w art. 598 k.p.k. oraz art. 83 przepisów o kosztach sądowych³.

[Przywołane przepisy: art. 54 k.k., z § 2 art. 379 k.p.k., art. 529 k.p.k., art. 598 k.p.k.]

³ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. – Przepisy o kosztach sądowych, Dz.U. 1934 nr 93 poz. 837.